

Preek n.a.v.
Markus 2: 1-13
Nooit kan 't geloof teveel verwachten
door

Ds. G. Broere

1961- 1968
predikant te
Dinteloord en Prinsenland

Nooit kan 't geloof te veel verwachten.

Zingen: Psalm 92 : 1, 3

Lezen: Wet des Heeren

Zingen: Psalm 130 : 2

Lezen: Schriftlezing: Marcus 2 : 1-13

Zingen: Psalm 139 : 1, 2, 14

Tekst: Marcus 2 : 5

"En Jezus hun geloof ziende, zeide tot den geraakte: Zoon, uw zonden zijn u vergeven."

Gemeente,

De tekstkeuze voor 'deze' prediking kan ons wellicht een beetje tegenvallen. Bij de lezing van het tekstgedeelte heeft bij deze of gene wellicht de gedachte post gevat, dat het zou gaan om dat gedeelte, waarin de Heere Jezus tegen de geraakte zegt: "Sta op, neem Uw bed op en ga heen naar Uw huis". Het zou ook te verdedigen zijn geweest daaraan de prediking te wijden. Wanneer we ziek worden, betekent dat immers een grote streep door onze rekening. Als mensen hebben we zo onze eigen plannen en idealen. We smeren ze uit over een bepaalde periode. We zullen vandaag dit en morgen dat, overmorgen zus en dan weer zo. Maar waar ziekte komt, zeer zeker een ernstige ziekte, daar valt dat allemaal in duigen, dan blijft daar niets van over, dan is alles weg. Daarom zou het heel goed bij ons passen, als dat het voornaamste was van het tekstgedeelte, dat de geraakte bij de Heere Jezus wordt gebracht en dat de Heere Jezus het met ons eens zou zijn, dat er broodnodig iets zou moeten gebeuren. aan de zeer slechte lichamelijke toestand van deze man. Het zou ons goed uitkomen, wanneer Jezus zonder meer deze man zou genezen en hem gezond naar huis zou terugsturen. Och, 0 gaat het toch altijd in het leven van de mens. Is iemand ernstig ziek, is het dan niet de eerste vraag van zijn gebed of de Heere hem a.u.b. toch weer wil beter maken, zodat het werk kan worden gedaan? Te begrijpen, want ziekte is nu niet bepaald iets wat gemakkelijk wordt verwerkt in het mensenleven. Is ziekte eigenlijk niet het voorportaal van de dood? Waren er geen zonden, zo waren er ook geen wonden. Daarom zijn we er als mensen ook zo bang voor, en

wanneer de ziekte komt, willen we er zo gauw mogelijk weer vanaf. De tekstkeuze wijst ons nu eigenlijk de weg tot de vraag: "Is dat nu waarachtig wel het voornaamste, gaat het daar nu alleen om, dat we gezond zijn, geld kunnen verdienen, ons gezin onderhouden en nog wat kunnen weggelaten voor een moeilijke dag?" De vraag dient gesteld "Staan er grotere dingen op het spel?" Vaak moeten we dan ontdekken, dat het ons om het eerste te doen is, maar zijn we dan waarlijk wel op de goede weg? Is dat de bedoeling van ons leven? Het eerst nodige in het mensenleven is toch niet de gezondheid. Het leven is de tijd der genade!

Daarover worden we vanmorgen onderwezen door de Heere Jezus zelf. Eigenlijk staat Christus nog maar aan het begin van de arbeid. Het begin vindt plaats in de omgeving van Zijn geboorteplaats. Al spoedig is Zijn naam op aller lippen. Waarom? Jezus kan heel goed preken, Zijn woord is een appél, met kracht geladen. Zijn woord grijpt het hart aan, legt de zonde bloot, laat zien welk een verdorvenheid er in het hart leeft. Zijn woord maakt bekend, dat Christus gekomen is om Zijn hulp te bieden en zondaars op te trekken uit hun verlorenheid. Maar in het Galieleese land blijkt het de mensen helemaal niet te doen om de verkondiging, die nemen ze wel op de koop toe, als Hij maar wonderen doet, want daar is het hen om te doen. Hij moet de zieken beter maken, de doven laten horen, de blinden laten zien, de doden opwekken. Dan komen de mensen met drommen tegelijk, dan krijgt Christus in de kortst mogelijke tijd de grootste aanhang. Zo groot is inmiddels Zijn aanhang geworden, dat wanneer Hij zijn intrek neemt in een huis in Kapernaum, de deur van het huis eenvoudig wordt geblokkeerd. In huis, in het voorportaal, voor de deur, op straat, alles staat zwart van de mensen. Niemand wil iets missen van het wondere schouwspel daarbinnen. Niemand beseft, dat het in de relatie met Christus niet mag gaan om de sensatie, de bevrediging van de nieuwsgierigheid „k Heb het met eigen ogen gezien". Niemand beseft, dat alle ellendige tot Christus worden gebracht om allen de nood van het mensenleven te doen ontdekken. Is er zoveel ellende ja dan is de aarde een tranendal. Maar wanneer heeft een mens oog voor al deze ellende? Gaat het je voor de wind, dan mag je hoogstens eens even blijven kijken naar de stakkerds, die zoveel pijn en leed moeten doormaken, maar daarmee is dan ook alles gezegd. We leven weer verder, zijn zelf gezond, hebben alles wat we hebben willen. Zo komt het, dat de toeschouwers helemaal niet in de gaten hebben, wat er zo vlak bij hen gebeurt. Waarschijnlijk heeft niemand, toen de stoet Kapernaum binnen kwam, ook maar een moment

gedacht aan de man, die eenzaam in huis van de morgenvroeg tot de avond laat op z'n matje ligt. Deze man is getekend sinds een beroerte hem getroffen heeft. Zo verlamd is hij, dat hij niet van zijn plaats kan komen. Hij moet worden gedragen. Dus is hij helemaal aangewezen op de hulp van anderen. En gelukkig niet alle mensen hebben hem in de steek gelaten. Vier vrienden zijn steeds voor hem in de weer. Neen, zij laten hun vriend niet verkommeren. Ze staan altijd voor hem klaar.

Zoveel in hun vermogen ligt proberen ze zijn lijden te verlichten. Zijn lijden is al groot genoeg. Dat is wat, als je daar de gehele dag op je matje ligt en je niet bewegen kunt. De dokters hebben je opgegeven, je bent een hopeloos geval, ongeneeslijk, zonder toekomst. Eigenlijk ligt deze man te wachten op de dood, die verkieslijker schijnt dan het leven. Dan worden er menigmaal tranen geschreid in de eenzaamheid om de wreedheid van de gezonde mensen.

Zoals toen, zo is het ook nu. Ook heden rijzen er vraagtekens betreffende het mede-leven en mede-lijden van de mensen, zelfs in de christelijke gemeente. Er is maar weinig werkelijk medeleven met diegenen, die gebroken, verslagen liggen langs de kant van de levensweg; Gelukkig de geraakte heeft vier vrienden, hulpvaardig genoeg. Al het mogelijke doen ze om hem het leven te veraangename. Ze zetten zich voor hem in, ze hebben er een offer voor over, ze willen hem wel dragen.

Vreselijk zo geslagen te zijn, slechts enige vrienden over te hebben! En wat het zwaarste weegt is, dat het wel lijkt alsof God dood is. De Heere antwoordt niet. Heeft de Heere hem ook verlaten?

Wat ik u vragen wilde: "Hebt U wanneer u dergelijke geslagen mensen ontmoette er wel eens over nagedacht, dat alle ziekte, alle leed en pijn..nooit Gods bedoeling zijn geweest?" Het is onze schuld, dat al de leed in de wereld is gekomen. Ja, ook Uw schuld! Door onze zonden is al dat leed in de wereld gekomen. We kunnen het ons bijna niet meer indenken, dat in het Paradijs geen plaats was voor ziekte en dood. Door de zondeval, door de breuk met God, hebben we alle ellende over de wereld, over de mensen en over onszelf gebracht. Worden we met leed geconfronteerd, dat past het niet te volstaan met "Och wat is dat erg" dan moet de hand in eigen boezem gestoken worden, dan moet het eigen hart worden onderzocht en erkend, dat het ook mijn schuld is. Ook ik heb het op mijn geweten, dat de schone schepping Gods, en de mens, door de zonde zo grondig bedorven zijn. Daarom ook is onze tekst zo belangrijk. Nu is de

Heere Jezus in Kapernaum en wat verderop in een huis ligt de geraakte. Wat zal Jezus Christus nu doen? Zal Hij naar die geraakte man toegaan en zeggen, dat hij op mag staan? Dat zou inderdaad gebeurd zijn als lichamelijke gezondheid het belangrijkste was. Maar hier gaat het om het ENE NODIGE. Daarom blijft Christus waar Hij is en wacht Hij op het moment, dat de geraakte bij Hem wordt gebracht. Dan zal hem geschonken worden alles wat hij nodig heeft voor zijn verloren leven. En wat zien we dus nu gebeuren? Nu dringt het bericht, dat de grote Medicijnmeester binnen Kapernaum gekomen is door tot de geraakte. Er dringt een lichtstraal door tot zijn donkere, hulpbehoevende hart. Jezus, die opgegeven patiënten helpen kan, is aangekomen. Alleen het horen van dit bericht maakt alles. anders. Waar Jezus is, is niets hopeloos. Wellicht kan Christus ook Hem helpen en uitkomst brengen. Maar dan moet hij ook onmiddellijk naar Jezus toe. Met zijn nood moet hij tot Hem gaan. Hij alleen kan uitkomst schenken. Ja, de naam Jezus heeft een wonderlijke klank. Het is de enige naam onder den hemel gegeven tot zaligheid. Doffe ogen worden helder bij het horen van deze naam, voor hopelozen gloort de hoop, moedeloze vatten moed. Zelfs voor de grootste zondaar is er bij Hem nog raad, bij Hem alleen!

Door alle eeuwen heen is deze naam gepredikt onder alle volkeren en nog gaat dit werk voort in prediking en pastoraat. De naam van Jezus wordt doorgegeven. Kent gij die naam nog niet? Zijt gij zo verhard, zo toegesloten, dat die naam voor U van geen betekenis is?

Arme zondaar, in Uw groten nood moet ge bedenken "Groter dan de helper is de nood toch niet". Ook deze man vat nu weer wat moed, ze fliktert weer op. Als Jezus nabij is, dan moet ik naar Hem toegaan, Daar gaat de stoet de straat óp, Natuurlijk waren de vrienden ook nu direct bereid. Ze hebben hun schouders eronder gezet en hun vriend het huis uitgedragen. Ze moeten zijn, waar Jezus is. Maar de deur van het huis is geblokkeerd door de mensen, die elkaar verdringen om toch vooral niets te missen van wat binnen gebeurt, Maar we mogen toch wel verwachten, dat ze voor deze stakker plaats zullen maken? Ze zullen toch wel blij zijn, dat zijn vrienden dit voor hem hebben overgehad? Maar wat is het mensdom toch hard. In de tekst staat duidelijk te lezen, dat niemand er ook maar een ogenblik aan denkt een stap opzij te doen. Niemand geeft deze man de kans om bij Christus te komen en zijn nood den Heere bekend te maken. Altijd blokkeren mensen de weg naar de Heere. Je kunt het horen: "Moet"

die slechte man (of vrouw) nog bidden?" "Durft die en die nog in de kerk te komen en aan het Heilig Avondmaal deel te nemen?" Anderen poogt men bij Christus vandaan te houden en zelf wil men evenmin tot Hem gaan. De mens is hard en satan listig. Gezien de houding van de mensen, kunnen we tegen de geraakte niets anders zeggen dan "Man, ga naar huis er is geen doorkomen aan, ga terug, al je hoop was vergeefs".

Zou de moed u niet in de schoenen zakken als u er dat allemaal voor hebt overgehad ook als vrienden en de mensen treden u zo tegemoet?

Maar ziet, nu blijkt er iets wat wellicht niemand er achter had gezocht. Alles is tegen hen en het meest voor de hand liggend zou zijn de moed maar op te geven met de gedachte van "misschien later nog wel eens." Maar neen, waarachtig geloof maakt vindingrijk. De vier vrienden zetten door. Gaat het niet door de deur, dan desnoods door het dak, maar komen zullen ze bij Jezus. Door niets en niemand laten ze zich weerhouden, ze zetten door ten koste van alles. *Ze moeten* bij Jezus zijn. Een prachtige trek, waar voor de van nature de verloren zondaar nog veel van te leren valt. Bidden we niet iedere avond om vergeving van het bedreven kwaad? Doch gaat het ons eigenlijk wel ter harte? Is het ons enig begeren vergeving te ontvangen? Als het werkelijk het enig begeren van ons hart was, dan zouden we evenmin loslaten, dan zouden ook wij volharden. Want wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden. We moeten blijven zoeken, aanhouden!

Wie loslaat, komt om.

Laten we bedenken, dat we eigenlijk allen geraakt zijn n.l. geraakt door de zonde, verlamd door de schuld. Het maakt het ons ook schier onmogelijk van onze plaats te komen.

Maar dan is daar ook de verkondiging van Gods woord, dan is daar het gebed, dan is daar de lezing van des Heeren woord, dat ons draagt tot Christus. Dan kan de deur ook gesloten zijn, en is dat zo verwonderlijk? We hebben toch niet anders verdiend dat ons draagt tot Christus. Dan kan de deur ook gesloten zijn, we er dan mee? Wij gaan naar huis terug. Het is toch alles vergeefs moeite! Voor mij is het niet, ik zal mijn tijd maar afwachten en er van zien te maken wat er van te maken is. Zo komt de zondaar niet thuis! Een vraag: Gaat U zo de kerk uit? De vrienden gaan niet terug, er is een trap naar het dak, die gaan ze op en ze maken er een gat in, heel eenvoudig. Door dit gat kunnen ze hun geraakte vriend voor de voeten van Christus laten zakken. Daar moet hij zijn, zijn vrienden dragen er zorg voor, dat hij er komt. Wat ziet Jezus dan? Ziet Hij de liefde van

hen voor hun vriend, Ziet Hij hun volharding, ziet Hij hun trouw? Al deze ziet Hij, ook de nood, die hen tot Hem brengt, de schuld, Hij ziet alles. Toch staan ze in de tekst niet vermeld. In de tekst staat alleen, dat Jezus hun geloof ziet. Dat hebben de mensen niet eens geweten misschien. Christus ziet het, hoe klein, hoe zwak, hoe teer. Hij doorgrondt en kent ons.

Geloof, het ligt wel een beetje in onze lijn. Wij geloven ook.

Wat dan wel? Natuurlijk, dat God bestaat, dat er een hemel is en een hel, dat Christus gekomen is. Is dat hier door Christus ook zo bedoeld? Neen. Met wat wij geloof noemen gaan we nog verloren. Alleen waarachtig geloof behoudt. De gave Gods uit genade aan zondaren geschonken. Dat waarachtig geloof ziet Christus bij deze mensen. Het waarachtig geloof houdt vol, ook al is de schijn tegen, ook al lijkt alles verloren. We verwijzen naar de strijd van Jacob in Pniël: "Ik laat U niet gaan, tenzij Gij mij zegent". De naam Jezus heeft in de harten van deze mensen zulk een waarachtig geloof gewerkt, en bij de dragers en bij de gedragene. Het is hen onmogelijk geworden los te laten! Nooit kan 't geloof teveel verwachten..... Door het gat wordt de geraakte op zijn matje neergelaten tot aan de voeten van de Heere Jezus. Misschien hebt U er nooit bij nagedacht, maar de voeten van Christus zijn een belangrijk punt in het Nieuwe Testamant. In de voeten van Christus raakt God de aarde, worden a.h.w. hemel en aarde verenigd tesaam. In de voeten van Christus ligt Gods macht over de zonde besloten, maar ook Zijn liefde en ontferming voor de in schuld en zonde verloren wereld. Aan deze voeten wordt de geraakte neergelegd. Gods offer, Zijn enige kind. Zijn handen zijn zegenende, reddende, helende handen, die Hij uitstrekt naar mensen, die Hem hebben nodig gekregen, die als drenkelingen temidden van de woedende golven leerden roepen om ontferming. Zonder Hem zouden ze vergaan. Christus heeft ook een hart in ontferming bewogen. Zijn mond zegent. Hij ziet deze man komen, tot Hem gedragen. Jezus ziet het hart aan, ziet het geloof. Het is met het hart van deze man als met het hart van elk onzer. Niet beter, niet erger. We onderstrepen, dat in de tekst duidelijk het meervoud wordt gebruikt, *niet een* bepaalde zonde, maar zonden in het algemeen. Voor Christus *is* het allemaal niet verborgen. Wat heeft deze man nu meer nodig vergeving of genezing? Ingeval vergeving, dan ontvangt deze man ook de kracht om het hem opgelegde kruis moedig te dragen. Het is niet zo, dat wanneer iemand gelooft hij ook automatisch beter wordt. Maar van vergeving leven betekent ook in ziekte, gebrek en

rouw gedragen worden door Christus liefde en steun. Dan is er geen afgrond meer, waarin je ten onder kunt gaan. Christus leest het geloof en de nood en de schuld. Met dit alles mogen we tot Hem vluchten. Waar wilt U anders heen? Wilt U de aanklagers zwijgen opleggen door allerlei wereldse genietingen, door in de zonde te blijven zwelgen? Het zal alles niet baten. Wie ermede tot Christus vliedt komt niet bedrogen *uit*. Bij Hem mag alles worden uitgeschreid, alle ellende, alle nood, alle schuld, alle onmacht om met de zonden te breken. Wat het antwoord van Christus daarop is? Een woord is al voldoende: vergeven. Dan wordt het leven door Christus vernieuwd. Van de geraakte neemt Hij alle schuld weg. *Hij* spreekt hem aan als zoon. Kent U een lieflijker aanspraak? Hier spreekt al Christus liefde en genade mede. Kind, de zonden *zijn* u vergeven. Ik neem ze van U weg, voor eeuwig weg. Hebt U dat nog niet nodig, dan bent U diep te beklagen.

Daar gaat het om in leven en sterven. Jezus mag dit zeggen, want als de schuld van de geraakte wordt afgenomen, dan neemt Christus haar op zich en draagt ze weg naar het kruis. Hij neemt de schuld over en schenkt genade, vergeving, een nieuw *begin*. En in dat nieuwe begin, krijgt nu ook de genezing haar plaats: "Sta op, neem uw bed op en ga heen naar uw huis."

Wie zo met de nood tot Christus vliedt, die ontvangt genade voor genade. Laten daarom ook wij die weg betreden. Het is de enige weg. Wie haar voorbijloopt, komt voor eeuwig om, wie haar betreden mag, wordt voor eeuwig behouden. Want nooit kan 't geloof *te veel* verwachten!

Tenslotte blijft dan nog liggen de vraag of Jezus dit dan wel zeggen kan en mag. Wie is Deze, dat Hij de moed heeft deze woorden te spreken. Mensen kunnen de zonden niet vergeven. Ze kunnen ze niet wegnemen en voor eeuwig bedekken, zodat ze vergeten zijn. Wie is deze Jezus dan wel? Met dit probleem hebben de Farizeërs zich bezig gehouden zolang Christus *in* leven was. Ze hebben tot geen andere conclusie kunnen komen, dan dat Hij de zoon van Jozef was, een heel gewoon mens als de andere mensen. Maar dan mocht Hij deze dingen ook niet zeggen, dan moest zij zwijgen. Werden de mensen anders niet op een dwaalspoor gebracht en in de verkeerde richting geleid? Toen Jezus niet zweeg en niet op hield de vergeving der zonden te prediken, toen hebben zij gemeend Hem dan maar het zwijgen op te moeten leggen.

Dit mocht nooit meer worden gehoord. Gewelddadig hebben ze Zijn mond

gesloten. Horen we Jesaja niet zeggen: "Als een schaap dat stom is voor het aangezicht Zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open!" Slechts voor een ogenblik zweeg de mond, die niet vloekte maar slechts zegende. Voor overtreders bad Hij, Zijn testament liet Hij na. Nog spreekt Hij iedere zondaar die Hem nodig heeft toe, ondanks lijden en dood. Want Hij leeft tot in alle eeuwigheid. Hij is opgestaan, heeft de dood verslonden tot overwinning. Verworpen, nochtans de Hogepriester geeft toegang tot de troon van Gods genade. Zijn werk gaat door. Wie Hij dan wel is? "Jezus Gij zijt de Christus, de Zone Gods, in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken"; Ja, we vergissen ons niet als we alles van Hem leren verwachten. Het berouwt ons nooit tot Hem gevloeden te zijn al was de weg geblokkeerd, al moest het langs die vreemde, ongewone weg door het dak. Christus verandert niet. Hij kan en mag dit zeggen, omdat Zijn Woord bevestigd is. door Zijn daad. Vrijwillig, plaatsvervangend is Hij gaan staan waar Hij moesten staan, is Hij gegaan waar wij moesten gaan, heeft Hij gedaan, wat wij moesten doen. Hij droeg de straf zonder zonde; zonde voor ons gemaakt. "Om onze overtredingen werd Hij verwond, om onze ongerechtigheid werd Hij verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden". Ja de Heere Jezus Christus kan en mag dit zeggen, omdat de vergeving, die Hij schenkt door Hem zelf is verworven. Hij kocht haar met Zijn dierbaar bloed.

Hoe duidelijk spreekt dit ons niet aan in de lijdensstijd. Hij deed dit om onze zonden, de Uwe en de mijne. Hebt ge dit door genade reeds leren verstaan, waarde lezers? Als ge dit moet missen, mist ge alles. Gezegend als Jezus mag zien Uw geloof, Uw afhankelijkheid, Uw vertrouwen in Hem. Want niet voor niets zegt het ons de tekst, dat Jezus vergeeft. Het kostte Hem het leven. Dat deed Hij voor U! Lees ik dan het slot van de Heilige Schrift ons beschrijvend de visioenen der voleinding, dan ontdekken we ook daar het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt. Nu staat het aan de rechterhand Degenen, Die op de troon zit en tot Hem komen allen, die van vergeving leerden leven. Hem klinkt Zijn oordeel tegen: "Zoon Uw zonden Zijn U vergeven, ga in, in de vreugde Uws Heeren" . Met Hem zullen ze daar aan zitten aan de maaltijd van de bruiloft des Lams. Ze zullen het uitjubelen: "Gij hebt ons God gekocht met Uw bloed uit alle volkeren en naties. Gij zijt waard te ontvangen al onze lof, al onze dank, van nu aan tot in alle eeuwigheid toe!"

Dan zullen er velen zijn, die ik er niet verwacht. Er zullen er niet zijn, die ik er wel verwacht. Het grootste wonder zal zijn als ik er ben.

Op de man (vrouw) af vragen we U: Zult U er zijn? Dat kan alleen door genade, door de vergeving der zonden. Nooit kan 't geloof te veel verwachten ... , Zelfs voor de grootste zondaren is er vergeving. De tollenaar bad: „O God wees mij zondaar genadig". Dit is de weg, wandelt daarop! Zoek Hem en leeft, waarom zoudt gij sterven?

Opent Uwen mond;
Eist van Mij vrijmoedig
Op mijn trouwverbond;
Al wat U ontbreekt
Schenk Ik, zo gij 't smeekt,
Mild en overvloedig.

Amen.

Dankgebed

Slotzang: Psalm 103 : 2 en

Dinteloord

Ds. G.Broere

